

fattelse af Loven af 4. Oktober 1919 i Dag, end han havde i Gaar. Det er ikke ret længe siden, vi gennemførte denne Lov ved en fælles Indsats fra Socialdemokratiet og det radikale Venstre og efter nogle Aars Debat med Tilslutning fra de andre Partier, og jeg synes derfor ikke, der er nogen Grund til at kritisere den saa stærkt; jeg skal senere fremsætte nogle Bemærkninger om denne Kritik.

De Atvigelser, der findes i det foreliggende Lovforslag ira det, vi nu har af samme Art, er allerede omtalt af tidligere Ordførere. At stryge Fordringen om, at Ansøgeren skal have den ene Tiendedel af Bygningernes Opførelsessum, finder jeg ikke nødvendig, særlig ikke i Øjeblikket. Jeg vil gerne sige til de ærede Forslagsstillere, at der er noget, de aldrig kommer uden om, og det er det, at jo mere Staten ofrer paa den enkelte for at hjælpe ham i Gang, jo færre Medborgere kan der komme ind under Statens Hjælp og faa en Haandsrækning, det nytter ikke, at man giver saa stor en Haandsrækning til de enkelte, at Statens finansielle Evne svækkes saa meget derved, at det er stridende mod sund Sans. Naar man sætter sig som Maal, at mange af Statens Borgere skal kunne faa den Haandsrækning, maa man sætte Grænsen saaledes, at den dygtige og virksomme, den, der vil noget, kan klare sig ved den Haandsrækning, Staten giver ham. Man maa forlange af den enkelte, at han skal yde sit Bidrag, give sin Indsats for at komme i Gang, ellers bliver Statens Hjælp kun en Hjælp paa Papiret, og det nytter ikke at skilte med noget, man ikke kan holde. Jeg tror, at netop $\frac{9}{10}$ af Nybygningernes Opførelsessum vil være tilstrækkeligt, deri inkluderet Nybyggerens eget Arbejde. Til Bygningernes Opførelsessum regner jeg det, som de vilde koste, naar de blev udbudt i Entreprise med Maling, Tapetsering, Støbegods i Stuehus, Ajlbeholder og Brønd, fiks og færdigt. Paa et andet Tidspunkt kunde det maaske have været mere nødvendigt at øge Laanesummen. I Øjeblikket er Nybyggerne, som jeg nævnte i Forgaars, angst for at gaa ud i Landbruget, fordi det er daarlige Tider, men de glemmer ofte, at de nedadgaaende Konjunkturførhold giver dem en Chance for at starte under sundere Vilkaar; den lille Kapital, Nybyggerne i Øjeblikket har,

er til det Brug, de skal gøre af den, tre Gange saa meget værd som i det første Aar, Nybyggerne startede, og det maa man ikke glemme i denne Forbindelse. Til Anskaffelse af Besætning og Redskaber kræves der mindre Summer paa Grund af Prisfaldet, og ud fra denne Betragtning mener jeg, at det ikke er nødvendigt at gaa saa langt med Laanesummen. Det forekommer mig, at det ikke gælder saa meget om at skaffe Startningskapital nu, som det gjorde for 3 Aar siden. Nu gælder det mere om, at Folk ikke skaber mere Gæld til Forrentning og Afdrag end højst nødvendigt, for naar Driftsvilkaarene er vanskelige, er det om at gøre at spænde Udgifterne saa lidt opad som vel muligt, og man kan ogsaa friste Folk ved at laane dem mere end nødvendigt. Derfor er jeg imod denne Bestemmelse og mener, at det ikke er en Forbedring af den nugældende Lov om Vilkaar for Bort salg af Jorder i offentligt Eje.

Dernæst er der en Bestemmelse i § 7 — den er ogsaa omtalt tidligere under Forhandlingerne her —, som gaar ud paa, at man kan give Tillægslaan til Folk, der køber Statshusmandsbrug af Statshusmænd. Denne Bestemmelse vil efter min Mening være uden Betydning i en længere Aarrække, og naar vi til det Tidspunkt, hvor den faar Betydning, er den efter min Mening baade uretfærdig og overflødig. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at ellers vilde det blive saadan, at det var Gaardmandsbørn, der rykkede ind i de nu oprettede Husmandsbrug. Ja, men de er da ogsaa Mennesker, og hvorfor skulde de ikke have Lov til at rykke ind i det Landbrug, der passer bedst til deres økonomiske Forhold. Det er ikke det, det kommer an paa, baade nu og i Fremtiden at bevare en vis bestemt Samfundsklasse i disse Huse. Nej, det, vi skal tilstræbe, er at skaffe de flest mulige fra andre Samfundsklasser saadanne Hjem, og der kommer vi igen ind paa det Forhold, at bruger vi Pengene til at give Tillægslaan i nu oprettede Statshusmandsbrug, som staa der alligevel og bliver ved med at være der, hvem der saa bor i dem — det er en dansk Familie, en Borger i Landet der bor der —, saa er det efter min Mening fejl. Jeg er derfor imod den Bestemmelse, og jeg for mit Vedkommende vil gerne gøre den ærede Ordfører for For-